

Marlo Morgan

VIDD HÍRÉT AZ IGAZAKNAK

Fordította
Balázs Éva

Marlo Morgan

Vidd hírét az Igazaknak

*Ajánlom ezt a könyvet édesanyámnak,
gyermekeimnek, Carrinek és Steve-nek,
vejemnek, Gregnek, unokáimnak, Sean Jeanningnek
és Michael Lee-nek, s legfőképpen édesapámnak.*

A mű eredeti címe: *Mutant Message Down Under*
Első kiadás: 1994 by HarperCollins Publishers, Inc., New York,
NY.

All rights reserved.

Jelen kiadás a HarperCollins Publishers engedélyével készült.

Copyright © 1991, 1994, 2004 by Marlo Morgan

© Partvonal Könyvkiadó, 2019

Fordítás © Balázs Éva, 1996

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben, sem
egészben nem másolható, nem sokszorosítható, sem elektronikus,
sem mechanikai eljárással. Bárminemű felhasználása csak a kiadó
írásos engedélyével történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2019

www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője

Felelős szerkesztő: Korentsy Márta

Borító: Tabák Miklós

Tördelés: P. R. S. Bt.

Nyomta és kötötte az AduPrint Nyomda Kft.

Felelős vezető: Tóth Béláné ügyvezető igazgató

ISBN 978-963-9910-87-4

Tartalom

Az olvasóhoz	9
1. Kedves vendég	13
2. Titkos szavazás	21
3. Csak mezítláb	29
4. Vigyázz, kész, rajt!	34
5. Beilleszkedni a társadalomba	45
6. A díszvacsora	54
7. Teljes biztonság	61
8. Vezeték nélküli telefon	71
9. A pusztába illő kalap	76
10. Az ékszer	82
11. A mártás	85
12. Élve eltemetve	94
13. Gyógyítás	98
14. Totemek	108
15. Madarak	112
16. A varrás	114
17. A gyógyító zene	117
18. Álomvadász	121

19. Meglepetés vacsorára	127
20. Csokoládé helyett hangya	131
21. Az élen	138
22. Az eskü	147
23. Álomidő	154
24. Emlékek	165
25. Bizalom	171
26. Boldog hétköznapot!	174
27. Elsodorva	177
28. Keresztelő	181
29. Búcsú	185
30. Vidám befejezés?	188
Köszönetnyilvánítás	199

Az ember csupán vékony szál az élet szövedékében.
Bármit igazít rajta, magának teszi.

Amerikai törzsfőnök, Seattle

Csak az állja ki a próbát, aki rááll, hogy kipróbálja.

Királyi Fekete Hattyú, törzsfőnök

Majd ha az ember kivágja az utolsó fát, megmérgezi
az utolsó folyó vizét, kifogja az utolsó halat is, akkor
rádöbben, hogy a pénzt nem lehet megenni.

Algonkin indián jóslat

Üres kézzel születünk,
Üres kézzel távozzunk.
A valódi életet
üres kézzel éltem át.

Marlo Morgan

Az olvasóhoz

A könyvben leírtakat valóságos élmények hívták életre. Az olvasó meggyőződhet majd róla, nem vittem magammal jegyzetfüzetet. A történetnek az a feladata, hogy az ausztráliai bennszülöttek egyik kis törzsét megvédje a jogi felelősségre vonástól. Szándékosan nem említettem távoli barátaim nevét, akik kerülni akarják a nyilvánosságot, és megőriztem a számukra szentnek számító hely titkát is.

Nem kell az olvasónak elfáradnia a könyvtárba, hiszen nem feledkeztem meg az alapvető történelmi áttekintésről. Nem szükséges elutaznia a távoli Ausztráliába sem, mert a bennszülöttek mai életkörülményeit bármely amerikai város szegénynegyedében megismerheti, ahol a színes bőrűek többsége munkanélküli-segélyen él. A szerencsésebbje nem állástalan, igaz, csak alantasabb munkához jut; a kultúrájuk pedig kihalófélben van, ahogy Amerika őslakosai esetében történt, mivel életüket kijelölt korlátok közé szorították, és több nemzedékük számára megtiltották a szent hagyományok gyakorlását.

Amitől nem kímélhetem meg az olvasót, az az Igazak üzenete. Amerika, Afrika és Ausztrália láthatólag azon fára-

dozik, hogy javítsa az emberfajta közötti kapcsolatot. Ám valahol az ausztrál kontinens legeldugottabb vidékén, a világtól elzárva ősi életforma maradt fenn. Különleges embercsoport él ott, amely nem tudja, mi a rasszizmus, csupán az emberekkel és a természettel törődik. Ahhoz, hogy pontosan megértsük ezt az életet, jobban meg kell ismernünk a létező embert és az emberi létezést.

E könyv szerény magánkiadványként indult, s mégis nagy feltűnést keltett. Bizonyára olvasóim is más és más következtetéseket vonnak le belőle. Úgy tűnhet például, hogy az ember, akire közvetítőmként és tolmácsomként hivatkozom, az elmúlt években nem tartotta be az állami törvényeket, szabályokat: nem törődik a népszámlálással, az adókkal, a választásokkal, a földhasználati joggal, a bányászati engedéllyel, a születés és halál bejelentésével és így tovább. Sőt a törzs más tagjait is engedetlenségre buzdítja. Sokan kértek tőlem, hogy hozzam nyilvánosságra ennek az embernek a nevét, továbbá hogy vezessek el egy csoportot a távoli sivatagba, járjuk végig ugyanazt az utat. Nem tehettem eleget a kérésnek. Bizonyára lesz olyan, aki azzal vádol, hogy magam is szemet hunyok a törvénysértések fölött, illetve hogy nem mondok igazat, s a törzs talán soha nem is létezett.

Válaszom a következő: nem egész Ausztrália bennszü-lött lakosságáról beszélek. Csupán a földrész mindentől távol eső vidékén élő, vadaknak vagy ősembereknek emlegetett kortársaink nevében szólok. Mielőtt 1994 januárjában visszatértem az Egyesült Államokba, újra felkerestem őket. Újra áldásukat és beleegyezésüket kaptam, hogy végezzem ezt a munkát.

Azoknak az olvasóimnak, akik csupán szórakozást keresnek soraimban, azt kívánom: olvassák könyvemét élvezettel,

aztán felejtsek el, mint afféle könnyű előadást. Ha a mesét keresik benne, nem fognak csalódni: azt kapják, amit vártak.

Ám aki fogékony az üzenetre, tisztán megérti majd az üzenet szavát. És nemcsak eszével, hanem érezni fogja zsi-gereiben, szívében, minden porcikájában. Belegondol, hogy vele is megtörténhetett volna, hogy őt választják ki erre a vándorútra. Elhiszi majd nekem, hogy olykor nem bán-tam volna, ha nem rám esik a választás.

Mindannyian vágyunk olyan élményre, amely vala-milyen isten háta mögötti vidékhez fűződik; én a szó leg-szorosabb értelmében az isten háta mögött jártam. Velem a valóságban megtörtént mindaz, amit más csak szeretett volna megélni. Én a saját bőrömön tapasztaltam mindent.

A könyvet lapozva olvasóm szívét talán majd megérin-tik hőseim. Angolul írt szavaim mögött a világ minden em-berének közös nyelve: az érzés szó.

Ízlelgesse hát az üzenetet, kedves Olvasó, szemezgesse ki belőle, amit jónak talál, a többbit pedig hajítsa félre; hiszen ez a világ rendje.

A természeti népek hagyományainak megfelelően új ne-vet választottam magamnak, amely kifejezi ott fölfedezett képességemet.

Őszinte hívük:

Utazó Nyelv

E regény megírására ausztráliai élményeim ösztönöztek. A történet játszódhatna akár Afrikában, akár Dél-Amerikában vagy bárhol a világon, ahol még ismerik a civilizáció szó eredeti jelentését. Az olvasó dolga csupán annyi, hogy megértse a neki szóló üzenetet.

M. M.

1. Kedves vendég

Ha voltak is intő jelek, én nem észleltem semmit. Az események megindultak a maguk útján. A ragadozók már ott ültek mérföldekekkel távolabb, zsákmányra várva. A csomagra, amelyet egy órával korábban kipakoltam, holnap reggel rákerül a „nem kézbesíthető” címke, és hónapról hónapra ott porosodik a raktárban. Úgy tűnt, csupán az idegen országban eltűnt amerikaiak számát fogom gyarapítani.

Tikkasztó októberi reggel volt. Az ötcsillagos szálloda bejárata előtt ácsorogtam az ismeretlen vezetőt keresve. Gyanútlanul, nem észlelve baljós jeleket, szívem valósággal ujjongott. Remekül éreztem magam, izgatott és elszánt voltam. Úgy éreztem: ez az én napom.

Nyitott dzsip hajtott be a kör alakú bejárat elé. Emlékszem a gumik surrogó hangjára a gőzölgő járdán. A rozsdás járgányra finom permet szóródott az utat szegélyező bíborvörös virágokkal teli bokrok mögül. Az autó megállt, a sofőr pedig, egy harminc körüli bennszülött, egyenesen rám nézett. „Jöjjön”, intett felém fekete karjával. Ó egy szőke amerikaiat keresett, én meg arra vártam, hogy elkísérjenek a bennszülött törzshöz. Az egyenruhás ausztráliai portás szigorú és rosszalló szemében illettünk egymáshoz.

Már akkor nyilvánvaló volt, hogy túl vagyok öltözve, amikor magas sarkú cipőmben felügyetlenkedtem magam a terepjáróra. A jobbomon ülő vezető sortot, elnyútt trikót viselt, meztelen lábán pedig tornacipőt. Amikor arról volt szó, milyen járművel jutok el a találkozóra, másra számítottam, mondjuk egy Holdenra, az ausztrál autógyártás büszkeségére. Nem gondoltam volna, hogy vezetőm egy ilyen teljesen nyitott alkalmatosságon érkezik elém. Mindenesetre inkább legyen elegáns, mint nem megfelelően öltözött az ünnepélyes fogadáson, a rám váró díszlakomán, gondoltam.

Bemutatkoztam. A férfi csak bólintott, úgy tett, mintha pontosan tudná, ki vagyok. A portás zordan nézett ránk, amint elhajtottunk előtte. Végigmentünk a tengerparti város utcáin, elhagytuk a verandás házsorokat, a tejjókat és gyorsbüféket, majd a kopár, csupa beton parkolókat. Amikor rákanyarodtunk a hatfelé elágazó körforgalmú útkereszteződésre, megkapaszkodtam az ajtó fogantyújában. Miután kikeveredtünk belőle és a nekünk megfelelő irányban autóztunk már, a nap a hátamra tűzött. Megálapítottam magamban, hogy az újonnan szerzett barackszínű kosztüm és a hozzá illő selyemblúz is kezd nagyon meleg lenni. Találgattam, merre lehet az épület, ahova hivatalos vagyok. Azt hittem, a külvárosban, de tévedtem. Rátértünk a tengerparttal párhuzamos főútra. A találkozó valóban a városon kívül volt, jóval messzebb a szállodától, mint ahogy vártam. Levettem a kabátomat és arra gondoltam, milyen ostoba voltam, hogy nem tájékoztam idejében. De legalább volt egy hajkefe a táskámban, és vállig érő szőkített hajamat divatosan beföntam és feltűztem.

Kíváncsiságom nem hagyott alább attól a pillanattól, amikor az első telefonhívást kaptam, bár nem mondanám, hogy igazán meglepődtem. Végtére több helyről, szervezettől kaptam elismerést, és a program, amelyen dolgoztam, igazi sikert aratott. Munkánknek előbb-utóbb fel kellett tűnnie: félreérthetetlenül öngyilkos magatartást tanúsító városi félvér felnőtteket karoltunk fel, akik számára értelmes célt és anyagi feltételeket próbáltunk találni. Azon azonban meghökkentem, hogy a törzs, amely jelentkezett és fölvette velem a kapcsolatot, kétezer mérfölddel távolabb él, a kontinens túlsó partján. Az általánosságoknál is jóval kevesebbet tudtam az ausztráliai bennszülött népekről, hacsak nem számítom a fülembe jutott felszínes megjegyzéseket.

Fogalmam sem volt róla, hogy zárt, egységes népcsoportról van-e szó, vagy az amerikai őslakókhoz hasonlóan nagy különbségek, nyelvi eltérések jellemzőek az itt élőkre.

Valójában arra voltam kíváncsi, hogy vajon mit fogok kapni: újabb fából faragott díszablát, amelyet hazaküldhettek Kansas Citybe, vagy csupán egy csokor virágot. Azt talán mégsem ebben a százfokos melegben. Túl körülményes lenne fölszállni vele a visszafelé induló gépre. A vezető pontosan érkezett, ahogy megbeszéltük, déli tizenkettőkor. Ebből legalább tudhattam, hogy ebédre vagyok hivatalos. Találgattam, mivel kínál a bennszülött tanács. Reméltem, hogy nem a szokványos vendéglői ausztrál étellel. Talán összeütnek valami házi kosztot, és életemben először végre megízlelhetem a bennszülött konyha ételeit. Képzetelemben színes tálakkal megrakott asztal jelent meg.

Az előttem álló események különleges élménynek ígértek, és várakozással tekintettem a feltehetően emléke-

zetessé váló nap elé. A mai alkalomra vásárolt táskámban velem volt egy 35 mm-es filmfelvevő és egy magnó. Mikrofont vagy reflektorfényt ugyan egyetlen szóval sem említettek, sem azt, hogy beszédet kellene tartanom, én mindenesetre felkészültem. Egyik legnagyobb erényem mindig is az előrelátás volt. Végére betöltöttem az ötvenedik életéveimet, éppen elég kellemetlenség és csalódás ért már életemben, hogy változtatni tudjak terveimen, és feltaláljam magam. Barátaim megállapították, hogy gyakorlatiasan önálló vagyok. Mindig tartogat egy második megoldást is a tarsolyában, szokták mondogatni.

Egy több pótkocsit vontató kamionszerelvény húzott el a szemközti sávban. A kocsik bodrosan gomolygó, forró füstfelhőket püfögtek ki az úttest közepére. Hirtelen abbahagytam az elmélkedést, mert a sofőr megrántotta a kormányt, és letértünk egy göröngyös földútra, ahol mérőföldeken át vörös port vertünk fel magunk mögött. Egyszer csak a két kikoptatott kerékcsapás is eltűnt, s rájöttem, hogy nincs út előttünk. Bokrokat kerülgetve bukdácsolunk a hepehupás, homokos kietlenségben. Időnként megpróbáltam beszélgetni, ám a nyitott autó állandó zúgása, a hangos súrlódás, ahogy az alváz leért a földre, és a lefelé zötykölődés megghiúsította kísérleteimet. Össze kellett szorítanom a számat, hogy ne harapjam meg a nyelvemet. A vezető sem mutatott hajlandóságot a beszélgetésre.

A fejem úgy billegett, mint egy rongybabáé. Egyre jobban szenvedtem a hőségtől. Harisnyanadrágom olyan érzést keltett, mintha ráolvadt volna a bőrömrre, de nem merem levenni még a cipőmet sem, mert attól tartottam, hogy röpül, bele a rőt színű pusztaságba, amely körülvelt bennünket, ameddig a szemünk ellátott. Nem hittem volna,

hogy hallgatag vezetőm megállna. Bepárasodott szemüvegemet gyakran törölgettem ruhám szélével. A legkisebb mozdulattól is patakzott rólam a veríték. Éreztem, ahogy megolvad rajtam a festék, és az orcámra kent rózsapír a nyakamra folyik. Bizakodva tűnődtem, talán kapok majd húsz percet, hogy rendbe szedjem magam a bemutatkozás előtt. Ragaszkodni fogok hozzá!

Ránéztem az órára: már két órája zötykölődtünk a sívatagban. Emlékezetem szerint évek óta nem volt ilyen melegem. A sofőr még mindig hallgatott, legfeljebb véletlenül hümmögte el magát. Egyszeriben rádöbentem: be sem mutatkozott. Talán nem is azon az autón ülök, amelyiken kellene! De hisz ez ostobaság. Most már amúgy sem tudnék kiszállni, és a vezető annyira biztosnak látszott benne, hogy én leszek az utasa.

Néhány óra múlva megálltunk egy hullámbádogból készült tákolmány közelében. Előtte kis tűz parázslott, amely mellől két bennszülött asszony állt fel közeledtünkre. Mindketten középkorúak voltak, alig viseltek valamit magukon, de barátságosan mosolyogtak ránk. Az egyikén fejpánt volt, amelytől göndör fekete haja furcsán szétállt, és ez szélesítette arcát. Karcsúak voltak és izmosak, arcuk kerek és széles, barna szemük csillogó. Miközben lekászálódtam a terepjáróról, sofőröm odaszólt hozzám: – Errefelé egyébként én vagyok az egyetlen, aki beszél angolul. Én leszek a tolmácsa és a kísézője.

Nagyszerű, gondoltam magamban. Hétszáz dollárt költöttem repülőjegyre, szállodára és új ruhákra, hogy megjelenjek az ausztráliai bennszülöttek előtt. Erre kiderül, hogy még csak nem is beszélnek angolul, és nem törődnek a dívattal.

Ám ha már itt voltam, meg kellett próbálnom beilleszkedni, bár a szívem mélyén úgy éreztem: nem fog menni.

A két asszony idegen csengésű, tompa hangokat hallatott, önálló szavaik nem kerekedtek ki mondattá. Kísérőm hozzám fordult és elmagyarázta, hogy csak azután kerülhet sor a fogadásra, ha megtisztítottak engem. Fogalmam sem volt, mit értett ezen. Igaz, több réteg por lepett, megizzadtam az úton, láthatóan nem erre célzott. A kezembe adott valami ruhafélét, amelyet kibontottam, és kiderült róla, hogy egy darab anyag, amelyet a test köré kell tekereni. Azt mondta, vetkőzzek le, és ezt öltsem fel. – Micsoda? – kérdeztem hitetlenkedve. – Komolyan mondja? – Erre szigorúan megismételte az utasítást. Körülnéztem, hol öltözhetnék át, de nem találtam alkalmas helyet. Mit tehettem volna? Túl messzire eljöttem, túl sok kényelmetlenséget elszenvedtem ahhoz, hogy most meghátráljak. A fiatalember arrébb ment. – A mindenségit, legalább nem olyan meleg, mint a rajtam lévő göncök – gondoltam. Így hát amilyen ügyesen és gyorsan csak tudtam, levettem vadonatúj, de bepiszkolódott ruhadarabjaimat, takarosán összehajtogattam őket, majd fölvettem a bennszülött viseletet. Holmimat rátettem a közelben egy nagy, gömbölyű kőre, amely nemrégén még a két várakozó nő ülőalkalmatosságául szolgált. Sutának éreztem magam a fakó rongyban, hiányzott jó benyomást keltő öltözetem. Kísérőm újra előkerült. Ő is átöltözött. Az ágyékkötőt leszámítva meztelenül állt előttem, és mezítláb volt, akárcsak a két nő a tűz mellett. A férfi további utasításokkal látott el: vessek le mindent, cipőt, harisnyát, fehérneműt, ékszert, még a hajamat összefogó csatokat is szedjem ki. Kíváncsiságom fokról fokra csökkent, balsejtelmem egyre nőtt, de engedelmeskedtem neki.

Emlékszem rá, hogy ékszereimet eldugtam a cipóm orrába. Ösztönös női mozdulattal, melyet senkitől sem tanultam, fehérneműmet a kupacba rakott ruhám közé rejtettem.

Sűrű, szürke füstoszlop szállt föl a parázsló szénről, amikor nyers zöld ágat tettek a tűzre. A fejpántos nő nagy, fekete sólyomszárnyra emlékeztető tárgyat vett elő, és legyezőszerűen kinyitotta. Tetőtől talpig legyezni kezdett vele. A füst gomolyogva fölszállt, a torkomat fojtogatta. Ekkor az asszony mutatóujjával kört rajzolt a levegőbe, és én azonnal megértettem, hogy meg kell fordulnom. A szertartás a legyezővel megisméltődött a hátam mögött is. Ezután a füstön keresztülhatolva át kellett lépnem a tűzön.

Végül azt mondták: megtisztultam, és engedélyt kaptam, hogy beléphessek a bádobódéba. Miközben bronzbőrű kísézőmmel a bejárathoz léptünk, láttam, hogy a nő, aki a szertartást végezte, felkapja összes holmimat és a lángok fölé tartja. Rám nézett, elmosolyodott, és amikor tekintetünk találkozott, elengedte a kezében tartott kincseket. Amim csak volt, mind a tűz martalékává vált!

Egy pillanatra megállt a szívverésem: nagyot sóhajtottam. Máig sem értem, miért nem tiltakoztam kiabálva, miért nem kaptam ki azonnal a lángok közül a tárgyaimat. Nem tettem semmit. Az asszony arckifejezése elárulta, hogy nem rosszindulatból tette, amit tett; mintha így jelezte volna az idegennek járó vendégszeretetet. Egyszerűen tudatlan – mentegettem magamban. Fogalma sincs a hitelkártyákról és a fontos iratokról. Még örülhettem, hogy a repülőjegyemet a szállodában hagytam. Szerencsére maradtak ott más ruháim, és tudtam, hogy valahogyan majd csak végigmegyek a szálloda hallján ebben az öltözékben is, ha eljön az ideje. Gondolatban így vigasztal-

lódttam: „Ugyan, Marlo, egy olyan rugalmas nő, mint te, nem fog belebetegedni ebbe a vacak kis esetbe.” Ám titokban mégis az járt az eszemben, hogy legalább az egyik gyűrűmet később kikotrom a hamu alól. A tűz előbb-utóbb kialszik, és remélhetőleg kihűl, mielőtt a terepjáró visszaindul velünk a városba. Mégsem így történt.

Csak utólag értettem meg, mi volt a jelentése annak, hogy levettem értékes, mindaddig szükségesnek tekintett ékszereimet. Meg kellett tanulnom, hogy ezek az emberek nem olyan drágaköves aranyórával mérik az időt, amelyet most örökre elnyelt a föld.

Még később azt is megértettem, hogy meg kell szabadulnom a tárgyakhoz és bizonyos hiedelmekhez való ragaszkodásomtól, ez fontos lépés a lét értelme felé vezető emberi fejlődésben.

2. Titkos szavazás

Beléptünk a három fallal határolt fedett pajtába, melynek nem volt ajtaja-ablaka, minek is lett volna? A pajta arra szolgált, hogy árnyékot adjon vagy védelmet a juhoknak. Bent egy másik, kővel körülrakott tűz fokozta a hőséget. Semmi sem utalt az ember kényelmi szükségleteinek ki-elégítésére: nem voltak székek, nem volt padló, sem ventilátor; nyoma sem látszott az elektromosságnak. Az egész hullámbádog tákolmányt ócska, korhadó lécek tartották össze, bizonytalanul.

Az utóbbi négy órában vakító fényhez szokott szemem gyorsan alkalmazkodott az árnyékos és füstös hely sötétjéhez. Bennszülötteket láttam állni vagy ülni a puszta homokon. A férfiak a fejükön színes, gazdagon díszített pántot viseltek, a felkarjukon és a bokájukon pedig tollakat. Ugyanolyan ágyékkötő volt rajtuk, mint a sofőrön. Ő nem volt kifestve, ám a többiek arcát, karját és lábát minták díszítették. Fehér pontok, csíkok és gondosan megrajzolt alakzatok. Gyíkok ékeskedtek a karokon, míg a lábakon és hátakon kígyók, kenguruk és madarak.

A nők dísztelenebbek voltak. Olyan súlyúak lehettek, mint én, hatvanöt kiló körüliek. Többnyire idősebb asz-

szonyok voltak jelen, akiknek világos csokoládészinű bőre finomnak és egészségesnek látszott. Nem viseltek hosszú haját, göndör tincsek tapadtak szorosan fejükhöz. Azok, akiknek valamivel hosszabb hajuk volt, keskeny pánttal szorították le. A bejáratnál ősz hajú öregasszony állt, nyakát és bokáját festett virágfüzér díszítette, amelyen minden levél, minden egyes virág porzója művészi gonddal volt kidolgozva. Az asszonyok két, vagy az enyémhez hasonlóan egy darab ruhaanyagot tekertek testük köré. Csecsemőt vagy kicsi gyermeket nem láttam közöttük, csak egy serdülő fiút.

Tekintetemet a csoport legfeltűnőbbben öltözött tagja, egy őszi, fekete hajú férfi vonzotta magára. Szépen gondozott szakállá kiemelte markáns, erőteljes, méltóságteljes arcvonásait. Pompás, fényes papagájtollakból készült fejdísz viselt. Tollak tarkállottak a karján és a bokáján is. Derekat apró darabokból összefűzött szíj övezte, mellét kövekből és magokból készült dísz ékesítette. Egy-két nő nyakán hasonló, de kisebb méretű lánc díszelgett.

A férfi mosolyogva nyújtotta felém kezét. Amint be-
lenéztem fekete, meleg tekintetű szemébe, a teljes béke és biztonság érzése áradt szét bennem. Még sosem láttam az övénél szelídebb arcot.

Mindazonáltal felemás érzelmek vettek erőt rajtam. A sok festett arc, a hegyes, éles lándzsát tartó férfiak sora félelmet ébresztett bennem. Pedig mindenki nyájasan nézett rám, a légkör barátságosnak és nyugalmasnak tetszett. Ostoba bizalmatlankodásomat legyűrve próbáltam megnyugodni. Ez az egész egy csöppet sem hasonlított arra, amit vártam. Álomban sem képzeltem volna, hogy ennyi kedvesnek látszó ember körében ilyen riadtnak érez-

hetem magam. Legalább a fényképezőgépem ne lett volna a lángok martaléka; micsoda képeket ragaszthatnék az albumba, micsoda diákat mutogathatnék elbűvölt rokonaimnak, barátaimnak! Megint eszembe jutott a tűz. Számba vettem, hogy mi is égett olyan jól. Beleborzongtam még a gondolatába is: nemzetközi vezetői engedélyem, narancsszínű ausztrál papírpénzek, egy száz dollárról szóló csekkem, amelyet ifjúkori tárcám titkos rekeszében őriztem eddig, a kedvenc rúzsom, amelyet nem lehet kapni ebben az országban, gyémántköves órám és a gyűrű, amelyet Nola nénitől kaptam a tizennyolcadik születésnapomra. Ez mind odalett.

Kétségbeesett gondolataimat az zavarta meg, hogy tolmácsom, Ooota bemutatott a törzsnek. Hosszú, elnyújtott „ooo”-val ejtette ki a nevét, végtelennek tetsző „oooo”-nak hangzott, amit azután kurta, pattanó „ta”-val fejezett be.

A barátságos, különleges szemű férfiban a bennszülött törzs bölcs főnökét tisztelték. Bár nem ő volt a legidősebb férfi, de a mi fogalmaink szerint ő hasonlított a leginkább egy törzsfőnökre.

Egy asszony botokat kezdett összeütögetni, majd sorban a többi nő is csatlakozott hozzá. A dárdás férfiak ütemesen doboltak fegyverük hosszú nyelével, a többiek megtapsoltak. Aztán mindannyian éneklésbe, vagy inkább monoton kántálásba kezdtek. Kézmozdulattal jelezték, hogy telepedjek le a homokos földre. A törzs *koraborit*, ünnepi gyűlést tartott. Egyik dal követte a másikat. Korábban nem vettem észre, hogy néhányan nagy, hüvelyes termésből készült bokaperecet viseltek, de most, hogy figyelmem középpontjába kerültek, jól hallottam, amint a száraz magok zörögnek. Egy asszony táncolni kezdett, s követték társnői. Olykor a férfiak magukban táncoltak,

máskor a nők is beálltak közéjük. Eljátszották nekem egész történelmüket.

Végül a zene és a tánc fokozatosan lassult, míg minden mozgás meg nem szűnt. Csupán egyetlen hang hallatszott, amely egy ütemre vert a szívemmel. Mindenki némán és mozdulatlanul nézett a törzsfőnökre. Ő fölemelkedett és odalépett hozzám. Mosolyogva megállt előttem. Leírhatatlanul bensőségesnek éreztem a pillanatot. Mintha régi barátok volnánk, pedig most találkoztunk először. Tudtam, hogy pusztá jelenléte megnyugtat és biztonságot nyújt számomra.

A bölcs levett az övéről egy hosszú tokot, mely kacsacsőrű emlős bőréből készült, és megrázta az ég felé. Kinyitotta, tartalmát a földre szórta. Kavicsok, csontok, fogaik, tollak és kerek bőrpikkelyek hullottak körém. A törzs néhány tagja segített megjelölni a helyet, ahova az egyes darabok estek. Láruk nagyujjával ügyesen jeleket húztak a döngölt földre. Aztán mindent visszatettek a tokba. A bölcs mondott valamit, és a tokot átnyújtotta nekem. Eszembe jutott Las Vegas, így hát én is a magasba emeltem a magokkal teli alkalmatosságot és megráztam. Aztán kinyitottam és szétszórtam a benne levő dolgokat, nem ügyelve rá, hogy mi hova esik. Két férfi négykézlábra ereszkedve mérte, hova estek az én darabjaim, és összehasonlította dobásomat a törzsfőnökével. Néhányan megjegyzéseket tettek, de Ooota nem mutatott hajlandóságot, hogy lefordítsa, miről volt szó.

Aznap délután más próbákat is végeztünk. Az egyik legérdekesebb próba középpontjában egy szem gyümölcs állt. Vastag héjú gyümölcs volt, mint a banán, de a formája körtére hasonlított. A kezembe adták, felszólítottak, hogy

fogjam és áldjam meg. Vajon mit érthettek ezen? Fogalmam sem volt róla, így hát egyszerűen azt mondtam: – Áldd meg, uram, ezt a gyümölcsöt. – Ezután visszaadtam a törzs bölcsének. Ő fogott egy kést, levágta a gyümölcs tetejét, és hámozni kezdte. Nem úgy jött le a héja, mint a banáné, lefelé, hanem mint az almáé, körbe. Amikor elkészült vele, minden arc felém fordult. Megszeppentem a sötét szemek kereszttüzeiben. Mintha gyakorolták volna, egyszerre szóltak meg: – Ah! – Ez mindig így történt, ha a törzsfőnök gyümölcsöt hámozott. Nem tudtam, hogy ez az „ah” az elismerés jele volt-e, vagy éppen ellenkezőleg, az elmarasztalásé, de ösztönösen éreztem, hogy a héj nem szokványos módon kunkorodott, és bármi volt is a szertartás rendeltetése, átmentem a vizsgán.

Fiatal nő lépett hozzám, kezében kavicsokkal teli tálal. Nem is tál lehetett, inkább öblös fakéreg, de annyira meg volt rakva kövekkel, hogy nem láttam jól. Ooota jelentőségteljesen nézett rám, majd így szólt: – Válassz egy követ! Bölcsen dönts! Az fogja óvni az életedet.

Hideg borzongás futott végig rajtam azonnal, tenyereim forró izzadság öntötte el. Egész bensőm megmozdult. Gyomrom görcsbe rándulva jelzett: „Mit jelentsen ez? Ez fogja óvni az életemet?”

Csak néztem a köveket, de mind egyformának látszott. Egyik sem tűnt ki a többi közül. Mind szürkésvörös kavics volt, akkora, mint egy ötcentes vagy egy negyeddolláros. Azt kívántam, bárcsak volna valamelyik fénylőbb, vagy valamiben más, mint a többi. De nem volt szerencsém. Ezért hát csaltam: figyeltem, úgy tettem, mintha elmélyülten válogatnék, aztán leemeltem egy követ a kupac tetejéről, és diadalmasan fölmutattam. Csupa helyeslő arcot

láttam magam körül, magamban pedig azt gondoltam megkönnyebbülten: jól választottam!

Csupán azt nem tudtam, mit csináljak vele. Nem hajthatom el, mert vérig sérteném őket. Végső soron nekem ez a kő nem jelent semmit, de ők nagyon fontosnak tartják. Nem volt zsebem, amibe beletehettem volna, így a körém tekert lepel mellrészébe rejtettem, mert úgy gondoltam, ott lesz a legjobb helye. Nyomban el is feledkeztem rögtönzött zsebem tartalmáról.

Ezután eloltották a tüzet, összeszedték kevés holmijukat és kifelé indultak a sivatagba. Barna, majdnem teljesen csupasz felsőtestük csillogott a ragyogó napon, miközben induláshoz készülődve sorban álltak. Ezek szerint vége volt a fogadásnak, nincs díszebéd, nincs kitüntetés. Ooota indult utolsónak, de ő is ment a többiekkel. Néhány lépés után azonban megfordult, és odakiáltott: – Indulunk! Gyere utánunk!

– Hova megyünk? – kérdeztem.

– Vándorútra.

– Mégis hova?

– Keresztülmegyünk egész Ausztrálián.

– Nagyszerű! És mennyi ideig fog tartani?

– Körülbelül három teljes holdtöltét.

– Micsoda? Hogy három hónapig gyalogolunk?

– Igen. Nagyjából három hónapig.

Mély levegőt vettem, aztán így szóltam a távolabb álló Oootának:

– Ez nagyon érdekesen hangzik, de beláthatod, hogy nem mehetek veletek. Kötelezettségeim, elintézetlen ügyeim, rendezetlen számláim vannak. Nem így készültem. Időre volna szükségem, hogy elintézzem a dolgaimat, mi-

előtt vándorútra kelek. Lehet, hogy nem érted, de én amerikai vagyok és nem ausztrál állampolgár. Nem kerekedhetek föl és nem tűnhetek csak úgy el egy idegen országban. Felidegesíteném az ausztrál bevándorlási hivatalt, az én kormányom meg helikoptereket küldene a felkutatásomra. Máskor, ha lesz időm jó előre felkészülni, talán veletek tarthatok, de ma semmiképpen sem. Egyszerűen nem tehetem. A mai nap nem alkalmas erre.

Oota elmosolyodott: – Minden rendben lesz. Mindenki tudni fog a dologról, akinek tudnia kell. Népem meghallotta a segélykiáltásodat. Ha a törzs egyetlen tagja is ellened szavazott volna, nem indulnánk útra. Kiálltad a próbát, elfogadtak. Ez a legnagyobb megtiszteltetés, nem tudom jobban elmagyarázni. Ezt az élményt nem szabad kihagynod. Ez a legfontosabb dolog, amit életedben teszel. Ezért születted meg. Isteni akarat testesül meg; ez a küldetésed. Többet nem mondhatok. Gyere utánam – azzal megfordult és elindult.

Mozdulatlanul néztem az ausztráliai sivatagot. Hatalmasnak, kietlennek tűnt, mégis szépnek láttam, lenyűgözött a végtelenbe simuló táj. Még ott állt a terepjáró, benne az indítókulcs. De vajon merről jöttünk? Hiszen egy idő után még út sem volt, órákig tekeregtünk, kanyarogtunk. Nem volt cipőm, vizem, ennivalóm. Ebben az évszakban a sivatag hőmérséklete 37 és 57 Celsius-fok között ingadozik. Örültem, hogy egyhangúlag befogadtak, de engem nem kérdezett meg senki. Nekem nincs szavazati jogom? Úgy látszott, hogy nincs beleszólásom a döntésbe.

Nem én akartam menni. Ők utasítottak, hogy bízzam rájuk az életemet. Most ismertem meg őket, és még csak nem is értünk egymás nyelvén. Mi van, ha kirúgnak az ál-

lásomból? Elveszítem a nyugdíjjogosultságomat. Ez örült-ség! Nem mehetnek!

Aztán arra gondoltam: egy kétfelvonásos darabba kerültem. Az első felvonást itt játsszák a bádogépítményben, aztán kivonulnak a pusztaságba és ott folytatják. Nem mennek túl messzire, hiszen nincs élelmük. Legfeljebb kint kell töltenem az éjszakát a sivatagban. De még azt sem. Csak rám néznek, és látják, hogy nem nomád élethez vagyok szokva, hanem városi összkomforthoz. Az is igaz persze, hogy kibírom, ha kell. Nem, nem! Megértetem velük, hogy csak egy éjszakát fizettem ki a szállodában. Legkésőbb holnap délre vissza kell érnem, különben kifizethetek még egy napot, csak hogy ennek a tanulatlan nép-ségnek a kedvében járjak.

Néztem az egyre távolodó, egyre kisebbnek látszó csapat után. Nem volt időm mérlegelni az előnyöket és hátrányokat. Minél tovább őrlődöm, annál messzebbre kerülnek. Hangosan kimondott szavaim olyan mélyen be-leivódtak emlékezetembe, mint a művészi gonddal készített faberakás: „Istenem, Uram, tudom, hogy szereted meg-tréfalni a híveidet, de ez mégiscsak több a soknál!”

Félelem, döbbenet, hitetlenség, tompa zsibbadtság kavargott bennem, ahogy gépiesen elindultam a magukat Igazaknak nevező bennszülöttek nyomában.

Nem kötöztek meg, számat nem tömték be, mégis fogolynak éreztem magam. Úgy tűnt, hogy áldozata vagyok az ismeretlenbe tartó erőltetett menetnek.